

TÄHKEKE

NR. 1 1974

21. JAANUARIL 1924 TABAS
MEIE RAHVAST RASKE KAOTUS:
SURI VLADIMIR ILJITŠ LENIN.

SAMA AASTA 23. JAANUARIL
OTSUSTASID KOMMUNISTLIKUD
NOORED ANDA PIONEERIORGA-
NISATSIOONILE V. I. LENINI NIME.

ON MÕÖDUNUD 50 AASTAT.
NOORED LENINLASED ON ALATI
PIDANUD KALLIKS V. I. LENINI
ÕPETUSI JA TEMA ISIKLIKKU EES-
KUJU.

TÄNA JUTUSTAVAD RUILA 8-KI.
KOOLI IV KLASSI ÕPILASED OMA
MÕTETEST JA SOOVIDEST, MIS
NEIL ON TEKKINUD LENINIST KÕ-
NELEVAID RAAMATUID LUGEDES.

Õppida nii, nagu õppis Lenin

○ len Leninist lugenud palju raamatuid. Praegu on mul kodus «Iljitsji lapsepõlv ja kooliaastad», «Vladimir Iljitsj Uljanov», «Meie Lenin» ja «Volodja». Mulle meeldib kõige rohkem raamat «Iljitsji lapsepõlv ja kooliaastad». Lenin armastas lapsepõlves sporti ja lõbusaid mängu. Veel jäi meelde, kuidas isa kutsus Volodja oma kabinetti ja küsis talt ladina, saksa ja inglise keele sõnu, aritmeetikat ja muid õppeaineid. Ja Volodja oli väga tark ning teadis kõike. Mina õpin ka hästi, vähemalt püüan õppida, aga nii hästi kui Volodja ma vist küll ei saa ega oska.

EVE PETOFFER

Võtan eeskuju

Kord tõin raamatukogust suurekaustalise, ilusate piltidega raamatu, mille nimi oli «Iljiti lapsepõlv ja kooliaastad». Mulle meeldis see raamat väga. Olin ennegi kuulnud, et Lenin oli koolis väga hea õpilane, ja sellepärast huvitaski mind tema lapsepõlv. Mina tahaksin ka hästi õppida.

Mulle meeldib väga laulmine. Suure huviga lugesin, et Volodja ema oli olnud väga musikaalne — mängis klaverit; ta valdas prantsuse, saksa ning inglise keelt ja õpetas lastelegi muusikat ning keeli. Viieaastaselt oskas Volodja juba lugeda. Nii tema kui ka õde Olja armastasid väga lugeda.

Ka minul on väike õde ja meilegi meeldib üheskoos lugeda. Mulle meeldib veel see, et Volodja oli vigurivänt. Sealjuures oli ta suur tõearmastaja. Kui ta kord murdis katki vanema õe joonlauda, jooksis ta kohe sellest teatama.

KALLE ELMERS

Lenini lapsepõlvest

Lugesin hiljuti A. Uljanova raamatut «Iljiti lapsepõlv ja kooliaastad».

Eriti jäi mulle meelde Lenini lapsepõlvest see, millega mina hakkama ei saa. Volodja tõusis alati kindlal kellaajal. Ta ärkas ise täpselt kell seitse, teda ei äratanud keegi. Nlipea kui oli ärganud, krapsas kohe üles ega jäänud voodisse mõnulema. Puhastas hambad, pesi enast vööni ja nühhis keha hästi soojaks. Volodja tegi ise oma voodi üles. Õppetükid olid tal alati õhtul hästi ette valmistatud, aga hommikul kordas ta ikka veel kõik üle.

Kui ma seda olin lugenud, hakkas mul häbi, et miks mina kõike nii ei tee. Nüüd püüan Volodja moodi käituda, kui palju suudan.

LAIVI ALLIKMETS

UKRAINA KIRJANIK
YASSIL SUHHOMLINSKI

KAS NII VÕI NAA?

Läksid koolist koju kaks poissi — Sergeika ja Mõkola.

Sergeika oli lõbusas tujus.

Teda oli õpetaja täna kolm korda küsinud.

Ta oli viie saanud.

Mõkola aga oli nukker.

Teda oli kaks korda tahvli juurde kutsutud. Mõkola vastas halvasti ja õpetaja märkis talle päevikusse kahe. Ning ütles veel: «Kui su ema juhtun nägema, räägin talle, kuidas sa õpid.»

Oli soe kevadilm. Päike paistis.

Sinavas taevas hõljus valge pilv. Sergeika vaatas imetledes pilve ja ütles:

«Vaata, Mõkola, kui ilus pilv! Nagu valge roos. Näe, õielehed avanesid — lumivalged, õrnad. Nagu värelevad tuule käes.»

Mõkola vaatas tükk aega pilve ja lausus siis:

«Ei tea, kus sul need õielehed on! Või õis! Pilv on täpselt hundi moodi. Näe, sealpool on pea. Nüüd ajas kihvad pärani. Vihaseft. Nagu kavatseks kedagi kinni pista.»

Poisid vaatasid ja vaatasid, aga üks nägi ikka nii ja teine naa.

Tõlkinud ELLEN ORGMETS

Lilleneed

Vaateaknal õitsevad
külmataadi roosid,
aga sees – mis nali see! –
müügil on mimoosid.

Talveõhtul

Siis kui läheb hämaraks,
süttib valgus tänaval.
Ümber lambi tantsukaari
teevad tuhat helbepaari,
tänavale maha
liuelda ei taha.
All käib kuri kojamees,
luuaga nad pühib teelt.

Oktoobrilaste aed

Valges lumevaibas magab
aiakene akna taga.
Puudel pungad näevad und
kevadest, mil pole lund.
Ent oktoobrilaste aed
aknal haljas kogu aeg.
Lehepungad und ei näe,
kevad siin on ammu käes.

Huiskuu kass

See kass pole kellegi oma,
ka nime ei ole tal.
Ta koduks on trepikoda,
magab katkise akna all.
Nii kõle ja kõva ta ase
ja kápake valutab.
Ema kassi tупpa ei lase,
kuigi tema eest palun ma.

Karu

Künka peal on lumi, lumi,
künka all on lumi, lumi,
kuuse peal on lumi, lumi,
kuuse all on lumi, lumi.
Aga lumes magab karu.
Olge tasa, mürakarud!

1

2

TALYISEL MEREL

Taevas on halle pilvi otsast otsani täis. Meri mässab. Paukudes löövad jääpangad üksteise vastu, ragisedes kuhjuvad üksteise peale. Hakkab tuisutama lund. Aga mõnel päeval ajab vinge tuul pilved laiali ja siis ilmub madalale silmapiiri kohale punetav päikeseketas. Pakane kõveneb: homseks on meri peaaegu üleni valendavas jääkattes. Kui vaibub tuul ja ilm läheb veidi soojemaks, mattub kõik ümberringi uduhämusse. Siis ei näe taevast ega merd... Laevad on teel sadamast sadamasse. Meremehed ei karda talvise mere tujukust. Jäälõhkujad on rajanud jääväljadesse laiad sõidurajad ega lase neid enam kinni külmuda. Suured kauba- ja kalalaevad ei vajagi alati jäälõhkujate abi, vaid saavad ise hakkama: kiirel sõidul purustab laevanina kergesti jää tükkideks. Raadiost kuulatakse ilmateateid. On oodata pikaajalist kanget maru, sõidavad laevad tuulevaiksemasse lahte või hoopis lähemasse sadamasse tormivarju. Aga sadamates on alati merelesõiduks valmis jäälõhkujad, puksiir- ja päästelaevad.

...Kord juhtuski väikese traallaevaga õnnetus. Tuul kihutas jääpanku mürtsudes vastu laeva. Lained paiskusid üle parda. Oli pakaseilm ja veest nõretav laev kattus kiiresti jääkooriga. Meeskond hakkas jääd lahti raiuma. Kapten andis käsu: «Suund kodusadamasse!» Aga siis kuuldi tugevat praksatust. Jää oli hiigeljõuga purustanud tüürilaba ja propelleri. Laev ei saanud enam edasi sõita, jäi tormise mere ja pealesuruva jää meelevalda. Radist saatis juhtunust teate sadamasse ja palus abi.

Möödusid ärevad tunnid. Laev triivis kaugemale merele. Torm paisus, ja siis saabus öö. Pilkases pimeduses vingus tuul, lained laksatasid üle parda ning jääpangad praksusid ja paukusid. Aga juba nähti päästelaeva tulesid. See oli kiirekäiguline puksiir, mis appi ruttas. Möödus veel pool tundi, ja siis oli traallaev tugevate trossidega kinnitatud puksiiri järele. Nii jõuti õnnelikult kodusadamasse.

MADIS TAAVI

JÄÄAIMED

saa! Lugu on hoopis keerulisem. Võta kaks siledat puukeppi ja hakka neid vastamisi hõõrsuma. Hõõrutud kohta katsudes tunned, et see on soe. Nii on ka uiskude ja jääga. Uisk libiseb

Mis on jää? Kui sooja tuppä tood jääd, muutub see varsti veeks. Kui kraadiklaas näitab allapoole nulli, muutub vesi jääks. Nüüd siis tead: jää on tahke vesi ja vesi on vedel jää. Talvel sajab lund. Ka lumehelbed on külmunud vesi. Mõnikord isegi soojal suvepäeval külmuvad vihmapiisad kõrgel õhus. Siis sajab jäätükke — rahet. Jää on täis imesid. Üks imesid on see, et jääl saab uisutada, liugu lasta. Miks jää on libe? Kas sellepärast, et ta on kõva? Klaas, kivid ja asfalt on ka kõvad. Aga katsu neil liugu lasta — ei

Illustreerinud VIRVE KOTKAS

mööda jääd ja jää soojeneb ning hakkab sulama. Uisu ja jää vahele tekib õhuke veekiht. Uisk ei libise mööda jääd, vaid ujub veekihil, nagu paat ujub veepinnal.

Kalla pudel vett täis ja aseta külmal talveõhtul õue lumehange. Hommikul

vaata: vesi on külmunud jääks ja pudel on katki. Kes lõhkus pudeli? Jää! Tahke vesi nõuab rohkem ruumi kui vedel vesi. Jää hakkas pudelis paisuma. Kuna pudel ei saa suuremaks venida, läkski katki.

Ime on ka see, et jää ujub vee peal. Jää on ju ainult tahke vesi ja peaks olema veega üheraskune. Aga ei — jää on veest kergem. Liiter vett kaalub üks kilogramm, liiter jääd sutike vähem. Seepärast jääpangad ei vaju ilmiski jõe-, järve- või merepõhja. Lummemaffunud jääkaas veekogudel on nagu soe kasukas, mis kaitseb kalu ja taimi talvepakase eest.

TIIT PIKKA,
füüsik

3

4

UNEMATI KELGUMÄEL

Kalkend DAGMAR NORMETI
jutustusest «Unemati, Pärismati
ja Tups»

Unemati oli tujust ära. Ta kõmpis mööda Tallinna tänavaid ja tundis ennast hirmus üksikuna. Postiljon kandis kirju laiali, kioskitädi müüs ajalehti, majahoidja pühkis kõnniteed lumest puhtaks ja koolilapsed läksid kooli. Igaühel olid omad tööd ja tegemised. Ainult Unematil polnud midagi teha, sest päike paistis, õhtu oli alles kaugel ja keegi ei mõelnud veel magamisele. Tulid lasteaialapsed — paarikaupa, käsikäes. Nad läksid parki kelgutama. Väikesel punases mantlis tüdrukul aga puudus paariline. Üksipäini vedas ta oma kelku. Krips-krops võttis Unemati tüdrukul käest kinni.

Punase mantliga tüdruk aga trampis jalaga: «Ei tohi mind käest hoida! Tahan üksi käia!» Sinise mantliga tüdruk tema selja taga ütles: «Mis sa kisas! Keegi sind ei hoia!» «Hoiab küll!» turtsus punase mantliga tüdruk, jäi seisma ja vaatas vihaselt ringi. Nüüd Unemati taipas: MÜTS! Niikaua kui tal müts peas oli, ei võinud keegi teda näha. Tema ilus taevakarva müts võilillekol-lase noka ja tutiga keset lagi-

pead oli ju võlumüts! Müts tegi Unemati NÄHTAMATUKS! Nad olid teistest maha jäänud ja seisid kahekesi laial lumisel pargiteel. Seda, et nad seal KAHEKESI seisid, teadis ainult Unemati, sest nii enese kui ka teiste inimeste arvates seisis väike punase mantliga tüdruk lumisel pargiteel ihuüksinda. Unemati otsustas ennast tutvustada. Ta luges mõttes: «Üks, kaks ja kolm!», tõmbas mütsi peast ja tegi sügava kummarduse. «Mina olen Unemati,» ütles ta. «Tahan sinuga mängida!» Tüdruk unustas jonnimise, vaatas Unematile suurte silmadega otsa, istus siis potsti kelgule ja JÄI MAGAMA! Oh häda! Mitte kuidagi ei saanud Unemati lastega mängida! Oli tal müts peas, siis lapsed teda ei näinud, võttis ta aga mütsi peast ära, siis jäid nad otsekohe norinal magama. Ja mitte ainult lapsed — kõik inimesed! KÕIK! Unemati pani kiiruga mütsi jälle pähe ja nii ta jäigi nende juurde rutanud kasvatajale nähtamatuks. «Oh seda Siirit küll!» pahandas

kasvatajatädi. «Keset jalutuskäiku jääb magama...»

Tädi ei jõudnud oma lauset lõpetadagi, kui äkki kelk iseenesest liikuma hakkas ja magava Siiriga niuhti tema nina alt mine-ma sõitis!

Tüdruk aga ärkas ega uskunud oma silmi: tema kelk sõitis täiesti omapead! See oli nagu muinasjutus! Ja tema, Siiri, oli äkki muinasjutuprintsess! No nüüd alles teised imestagu!

Lapsed olid vahepeal juba kelgumäele jõudnud ning lasksid nüüd oma kelkudel — kes istuli, kes kõhuli — mäest alla. Seal oli kiljumist ja naeru ja lõbu laialt! Äkki jäid kõik vait ning hakkasid pärani silmi Siiri kelku vahtima. Ja oli ka, mida vaadata! Tüdruk ise istus uhke näoga oma sõidukil, see aga tõusis mäest üles! Mitte alla, vaid üles! Kelgunöör oli vedamisest pingul, kuid vedajat polnud kuskil näha. Mäe otsa jõudnud, keeras kelk ise ringi, nöör langes Siirile sülle, ja juba kihutaski ta libedaks tallatud kallakut pidi alla. Ja nii see kordus teine ja kolmaski kord.

«Siiri kelgul on salamootor!» hüüdis lendurimütsiga poiss.

«Ei ole salamootor!» uhkustas Siiri. «Mul on lihtsalt imekelk, ja ongi kõik!»

Tegelikult oli see muidugi Unemati, kes kelku vedas ja koos Siiriga mäest alla laskis. Aga seda ei osanud keegi aimata, isegi tüse lasteaiatädi mitte, kes nüüd hingeldades kelgumäele jõudis, Siiri kelgunööri pihku haaras ja ütles:

«Siiri, mina sõidan koos sinuga, eks ole!»

Tavaliselt kasvataja lastega koos ei kelgutanud. Talle meeldis üleväl mael seista ja laste müttamist jälgida.

Aga täna tundus heale tädile asi pisut kahtlane olevat: kui Siiri kelk niisama, asja ees, teist taga, juba ise märke ronib, siis, mine tea, äkki tõuseb see veel koguni lendu! Katsu sa Siirit pilvede pealt kätte saada, et õigeks ajaks lõunale jõuda! Lasteaias oli kõva kord, lõunasöögile hilinea ei tohtinud. Seepärast istus tädi Siiri selja taha.

Sellega oligi Unemati kelgutamine lõppenud.

«Ruttu siit ära!» mõtles ta ning jooksis pargist minema.

ELAR KUUS

PAREMA OTSIJA

Kes see pisuke kohmard õue ilmus, all vaid kaks kehva jalapulka, varvaste vahel nahanutsakud!

Vaevalt paar sammu astunud, hüüdis ta:

«Pääp, pääp, ema!»

Mart tuli trepile.

«Miks memme hõigud — kas jäid hätta!»

«Jäin, ei saa üle rohumätta. Halb koht, otsin paremat.»

Mart krabas ta kaenlasse, tõi tuppa.

«Ela siis põrandal.»

Parema otsija kõndis majas ringi päta-päta. Aga nii kui väljas vihma ladistas, tema uuesti:

«Pääp, pääp, ema!»

«Noh, kas ei meeldi mu maja!» üllatus Mart.

«Ega ei. Sest kusagilt sisse ei saja.»

Mart pahanes, lõi käega: «Va kiusupunn!» Parema otsija tukerdas minema. Sauna taga kohtas ta Pontut. Too kandis ta oma kuuti. Seletas:

«Muidugi pole maja mõistlik eluase, uks kõvasti kinni. Näh, minul puudub uks üldse.»

Puudus jah. Nad lebasid kuudis, kered sees, koonud väljas vihma käes.

«On ju hea!»

«Ega ei. Sest sabapool jääb kuivaks, märjaks saab üksnes pea.»

Pontu urises: «R-rumall!» ning käänas selja. Parema otsija jätkas reisi. Lepikus kohtas ta varest. Too vinnas ta kukile, tassis kuuse latva oma pessa. Vaakus:

«Tea-ada, et kuut ei kõlba kuhugi — katus kõvasti peal... Ena, kuidas korter tarvis teha!»

Parema otsija jäi katteta pesaga rahule:

Illustreerinud BELLA GRODINSKI

«Tore, siin saab märjaks kogu keha.» Kuid varsti kisas uuesti:

«Pääp, pääp, ema!»

«Aah, ka pesa ei sobi!»

«Ega ei. Sajab ainult ülevalt, tilkagi ei tule alt.» Ja muudkui edasi reisimas.

Vares vihastus: «Annan sulle, naagile, viitsa!»

Samas leebus:

«Oleme kõrgel — vaa-aata ette!»

Ei parema otsija mallanud ette vaadata, ta kargas üle pesaserva ja — oi-oi-oi — kukkus puu ladvast otse tiiki: karsumm!

«Pisuke upub,» kiljatasid kõik ja tõttasid talle appi. Tema aga ei kurnud enam pääp-pääp, vaid hõiskas:

«Viimaks ometi parem koht, prääks-prääks! Kui ema mind siin näeks...»

Senine kohmard liikus vee peal, vee all siuh ja siuh, kiire kui välk. Nojaa, ta varvaste vahel polnud nahanutsakud, vaid lestad.

Alles nüüd märkasid vares, Pontu ja Mart:

«Ta on ju väike ilus part.»

SINU SÕBRAD VÄLISMAAL

HALDJAD

Töötan kasvada tugevaks ja sirgeks nagu mänd, kiireks nagu jänes, teravsilmsiks nagu kotkas. Olla terve, osav, töökas, võtta eeskuju täiskasvanutest; olla taimeriigi kaitsja, ustav loodusesõber.

Niisuguse töötuse annavad need 7—11-aastased inglise lapsed (peamiselt tööliste lapsed, kes tahavad kanda haldja nime. Haldjad kuuluvad Inglismaa töölistenoorte organisatsiooni «Metsarahvas», on selle noorimad liikmed. See organisatsioon võitleb rahu ja rahvaste sõpruse eest, elu ümberkorraldamise eest oma kodumaal, püüdleb sotsialismi poole.

Haldjate juhtideks on 11—16-aastased sama organisatsiooni liikmed — pioneerid. Nad õpetavad haldjatele tantse, mängu, jutustavad töörahva rahvusvahelise solidaarsuse päevast 1. maist, organiseerivad mitmesuguseid ringe: kokakunsti-, käsitöö-, laulu- jt. ringe.

Et «Metsarahval» pole oma laagrid, renditakse suveks rikaste maaomanike käest maad, kuhu rajatakse telklaager. Iga kord on laagris ka noorimate, haldjate rühmad, kes õpivad siin jälgi ja teemärke tundma, spordivad, matkavad, kohtuvad organisatsiooni vanemate liikmetega, valmistuvad pioneeriks saama.

Nagu nende vanemad kaaslased, kannavad ka haldjad rohelist pluusi ning rinnamärki, millel on kujutatud kaks sirget kuuske tõusva päikese kiirtes.

TORMILINNUD

Austrias olles kohtusime sealse lasteorganisatsiooni «Junge Garde» («Noor Kaardivägi») liikmetega. Nad üllatasid sel kohtumisõhtul meid «Katja-

kese» ja teiste nõukogude laulude tundmisega. Äkki märkasime kõik, et uks tasakesi liigub ja selle taga soistatakse. Seal oli terve trobikond väikesi sinistes pluusides poisse ja tüdrukuid, kes tahtsid Nõukogude-maa külalistega kohtuda.

«Need on meie tulevased noorkaardiväelased — tormilinnud,» selgitasid suuremad lapsed.

Tormilindudeks kutsutakse 6—10-aastasi lapsi, kes tegelevad «Noore Kaardiväe» juhtimisel. Iga nädal peavad nad koondusi oma juhtide või endi kodudes või keldrites või kusagil mujal. Nad on ju tööliste lapsed ning nende organisatsioonil pole oma ruume, koolis aga ei lubata neil üldse tegutseda.

Tormilindudel on oma reeglid:

Tormilind on ustav ja kindel sõber, ta ei unusta kunagi oma rühma.

Tormilind on julge, abistab alati seltsimehi.

Tormilind räägib alati tõtt.

Tormilind püüab saada ikka paremaks.

Tormilind austab kõiki tööinimesi linnas ja maal.

Tormilind armastab oma kodumaad.

Tormilind peab sõprust kogu maailma lastega.

Tormilinnud võtavad jõukohaselt osa kõigist poliitilistest demonstratsioonidest, mida korraldavad Austria kommunistid ja kommunistlikud noored. Igal aastal minnakse rongkäigus fašismiohvrite mälestussamba juurde. Tormilinnud korjavad lilli ja punuvad pärgi, viivad need mälestusmärgi jalamile. Ka 1. mai demonstratsioonidel on nende rühmad alati kohal. «Meie vahehetus,» kutsuvad neid hellitledes töölisid.

TRAKTORISTID

Töökotta! Töökotta! Töökotta!» karjusid Veiko, Erni ja Andreas koolimaja õuele rivisse joostes.

Esimese klassi lastele meeldis väga, et neil oli nüüd kõik nagu pioneeridel. Iga nädal koondus. Iga koonduse algul rivistumine. Aga siis mängud või laulud või matkad — nii, kuidas tähekesujuht Taimi ütles. Täna mindi kolhoosi töökotta. Mindi lummetallatud rada mööda otse üle põllu. Ja kui seda mitte arvestada, et Helil kaloss vildi otsast ära tuli, Veiko salaja Ernile lumekamaka tasku pistis ja põhukuhjade juures rebast nähti, ei juhtunud matkal midagi erilist.

«Hoidke nüüd silmad hästi lahti,» ütles Taimi, kui töökoda oli juba kiviga visata. «Kes teab, võib-olla hakkate teiegi suureks saades traktoristideks.»

«Mina hakkan,» teatas Erni.

«Mina hakkan ka,» ütles Andreas.

Aga Veiko kinnitas:

«Mina hakkan veel enne kui teie. Mul on suured teadmised. Starter-karter. Pidur-sidur. Akumulaator-ventilaator-karburaator.»

Töökoda võttis lapsi vastu keevitusleegisähvatuuste, puurmasinaturina ja haamrikolksatustega.

«Tere!» hüüdis Taimi nii kõvasti, kui jaksas.

«Kas teil traktoriste on vaja? Kas kombainereid on tarvis? Me tulime ametiit õppima.»

Keevitusleek susises ja kustus. Puurmasin jäi seisma. Haamrikolksatused lakkasid. Muhelev töökoja juhataja astus lähemale. «On küll traktoriste vaja. On küll kombainereid tarvis. Aga enne, kui õpilaseks tulemisest rääkida, peab teie teadmisi kontrollima.»

«Karburaator! Akumulaator!» tahtis Veiko huigata, aga hiljaks jäi. Juba töökoja juhataja küsis:

«Meil on siin parandada neli ratastraktorit. Kes oskab arvutada, kui palju raffaid on neil ühtekokku!»

Tasakesi tõmbus Veiko Andrease selja taha, siis ülestõstetud mootorikattega maastikuauto varju. Vait nagu hiir, kükitas ta seal seni, kuni teistel ülesanne lahendatud sai.

JÜRI RANT

ENO RAUD

SEIKLUS PUU OTSAS

Katkend «Naksitrallide» teisest raamatust

Harakas on varastanud Kingpoole auraha ja muidugi teeb see Kingpoolele palju tuska. Ning lisaks sellele murele on Sammalhabe hakanud oma taskus hoidma rästik Rudolfit, keda Kingpool hullumoodi kardab.

Harakat jälitades jõuavad naksitrallid lossivaremetesse, kus elavad rotid. Varemete keskel seisab üksik kõrge määnd, mille otsas asubki haraka pesa. Naksitrallid ronivad puu otsa, et Kingpoole auraha pesast kätte saada.

Võttis aega mis võttis, aga umbes keskpäevaks oli haraka pesa naksitrallidel hoolikalt läbi uuritud, oks oksa haaval, kuni põhjani välja.

Paraku polnud auraha mitte kusagil. Ilm oli selge ja vaikne, päike kõrvetas kõvasti. Naksitrallid tilkusid higist ja nende tuju oli sandimast sandim. «Harakas on auraha ära kaotanud,» arvas Muhv.

«Võib olla,» kehtas Sammalhabe õlgu. «Sellest harakast olen ma valmis kõike uskuma.»

Kingpool aga teatas:

«Ma tahan süüa ja magada.» Ning vaevalt oli ta seda öelnud, kui teisedki äkki vastupandamatut nälga ja väsimust tundsid.

«Ronime tagasi alla,» tegi Muhv ettepaneku. «Külmutuskapis peaks veel üht-teist olema, mis hamba alla kõlbab panna.»

«Ja mina palun seekord luba koos teiega natuke autos magada,» ütles Sammalhabe. «Siin kandis on vabaloodus magamiseks liiga rotirohke.»

«Nii et kerge eine ja kiire tukastus,» naeratas Kingpool väsinult. «Ja siis pörutame siit lõplikult minema. Oma lapsepõlvepaiku olen ma vaadanud juba küll ja küll.»

Auraha ei tuletanud ta poole sõnagagi meelde.

«Eks alustagem siis laskumist,» ütles Muhv. «Vähemalt oleme teinud kõik, mis meie võimuses.»

Ta hakkaski juba üle pesaääre ronima,

heitis aga juhuslikult pilgu alla maapinnale ja peatus võpatades.

«Vaadake!» sosistas ta. «Vaadake, mis seal toimub!»

Kingpool ja Sammalhabe kummardusid nüüd samuti pesaservalt alla vaatama, ning neistki jooksis lausa silmaga nähtav võpatusvärin läbi.

«Kohutav,» mõmises Sammalhabe.

«Ja kus me nüüd teie arvates sööme ja magame?» muutus Kingpoole hääl kriiskavaks.

Pilt, mida naksitrallid männi all nägid, oli üheteviisi ootamatu ja masendav. Rotid olid furgooni sõna otseses mõttes enda alla matnud. Nad jalutasid auto katusel. Nad tuhnisid rataste vahel. Nad istusid isegi kapotil.

«Ja nüüd?» lõi Kingpool põlema. «Kas jäämegi nüüd puu otsa elama või? Koos selle suurepärase rästiku Rudolfiga, kes muuseas võib igal ajal su taskust välja ronida!»

Kahtlemata oleks Sammalhabe selle märkuse peale tugevasti solvunud, kui mitte parajasti poleks juhtunud midagi niisugust, mis sundis solvangut silmapilkselt unustama. Nimelt oli Kingpool hakanud erutusega väga ägedasti varbaid liigutama. Et ta seejuures ei seisnud aga siledal pinnal, vaid hoopis haraka pesa ebatasasel serval, siis kaotas ta äkki tasakaalu ja kukkus... «Kingpool!» mõiratas Sammalhabe. «Oota!» röögatas Muhv.

Aga Kingpool ei oodanud enam midagi. Valusasti vastu männioksi pörkudes langes ta päästmatult allapoole. Tal oli kukkuda vaid mõni sekund, ja nii lühikese ajaga pole muidugi või-

malik just palju ära teha. Ragulka kiiresti särgipõue torganud, püüdis Kingpool paaril korral mõnest sobiva jämedusega oksast kinni haarata, ent kui see ei õnnestunud, siis rebis ta oma kuuehõlmad eest lahti ja hoidis neid mõlema käega laiali. Niiviisi meenus ta suurt kohmakat linnupoega, kes pole veel lendamist ära õppinud. Olulisem oli aga see, et langemishoog jäi nüüd pisut aeglasemaks. Nii ei kaotanud Kingpool maha prantsatades isegi mitte teadvust.

«Oled sa elus?» kostis ülevalt Sammalhabeme murelik hääl.

Kuid Kingpool ei hakanud Sammalhabeme võrdlemisi ebasobivale küsimusele üldse vastama. Selle asemel liigutas ta ettevaatlikult oma käsi ja jalgu, kuni veendus, et kõik luud-liikmed on õnnekombel terveks jäänud.

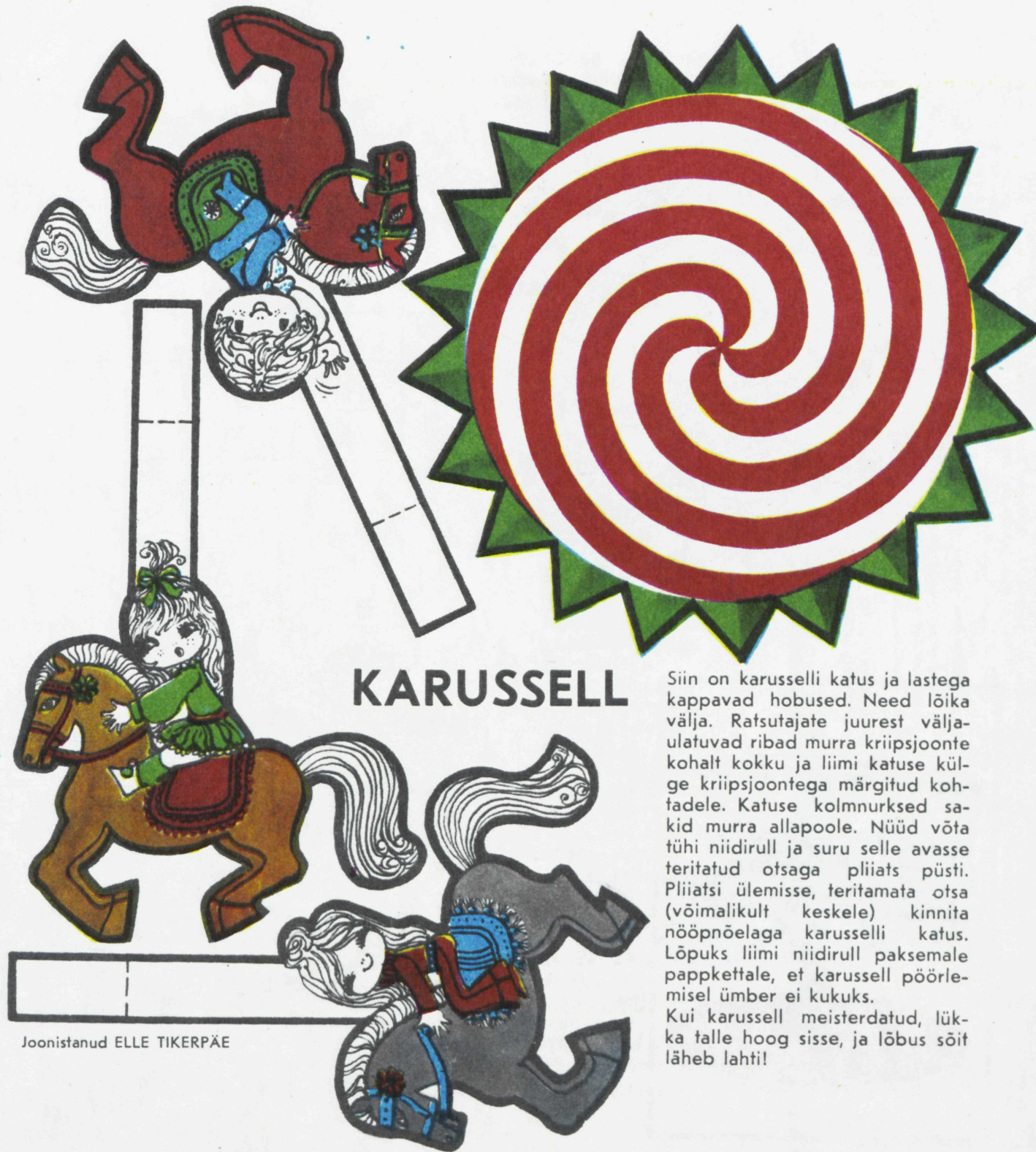
«Mine autosse varjule!» hüüdis Muhv. Kingpool lamas ikka veel samas asendis, nagu ta alla kukkudes oli jäänud — kõhuli maas ja käed-jalad laiali. Muhvi nõuannet kuulnud, pööras ta nüüd pea ettevaatlikult auto poole ja pilutas mõtlikult silmi.

Auto ukseni jäi ainult mõni meeter maad, selle mõne meetri peale oli aga paraku mahtunud nii palju rotte, et Kingpool poleks neid oma praeguse seisukorra juures jaksanud kokkugi lugeda.

«Imelik. et rotid mind veel nahka pole pannud,» mõtles Kingpool kummalise ükskõiksusega.

Ja siis äkki tundis ta pilku.

(Järgneb.)

KARUSSELL

Siin on karusselli katus ja lastega kappavad hobused. Need lõika välja. Ratsutajate juurest väljulatuvad ribad murra kriipsjoonte kohalt kokku ja liimi katuse külge kriipsjoontega märgitud kohtadele. Katuse kolmnurksed saked murra allapoole. Nüüd võta tühi niidirull ja suru selle avasse teritatud otsaga pliitsi püsti. Pliitsi ülemisse, teritamata otsa (võimalikult keskele) kinnita nõõpnõelaga karusselli katus. Lõpuks liimi niidirull paksemale pappkettale, et karussell pöörlemisel ümber ei kukuks. Kui karussell meisterdatud, lüka talle hoog sisse, ja lõbus sõit läheb lahti!

Joonistanud ELLE TIKERPÄE

MANIVALD
KESAMAA

LASTEL LASTE PÄEV

HOMMIK HAKKAS RAPUTAMA,
UNEKOTTE SAPUTAMA.

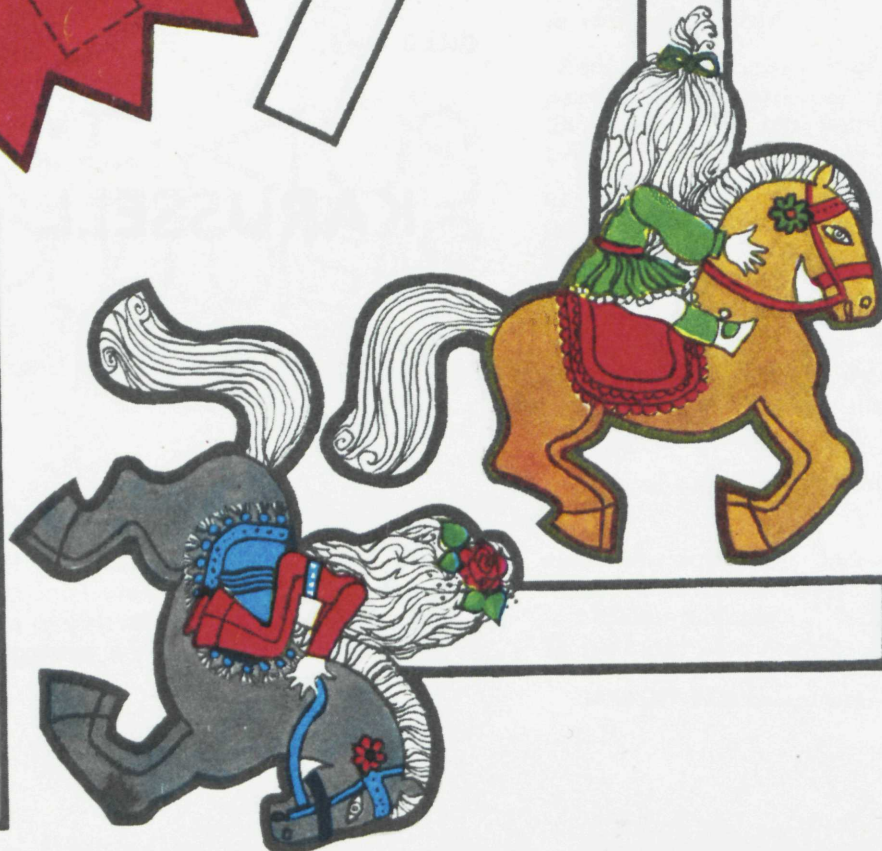
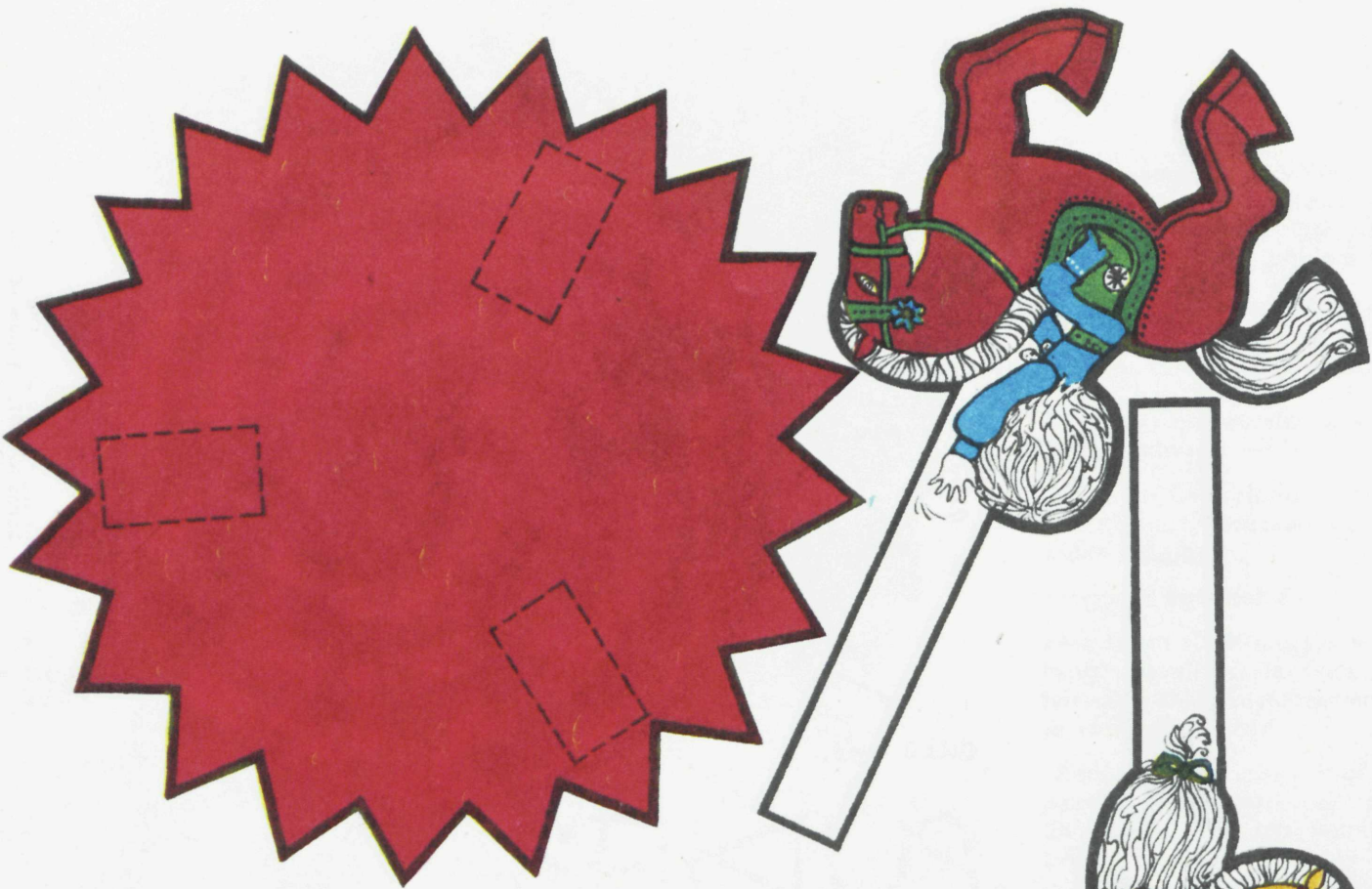
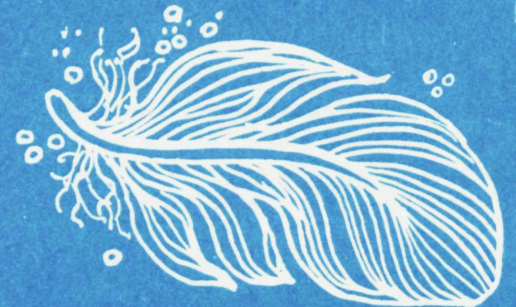
LENDAS NENDEST VÄLJA HULGI
UNEPHMEID UNESULGI.

LENDU NAGU KIRJUD KÄOD
LÄKSID ÕISED UNENÄOD.

UNEVALLAST,
UNESÜLEST
LAPSED ÄRKASIDKI ÜLES.

SELGA KUUED, JALGA SUKAD,
SILMAD PUHTAKS, SIRGEKS TUKAD.

LAPSED SIIN JA LAPSED SEAL,
MAJAS MEIL, ME HOOVIPEAL.
RÖÖMUS LÖBUS LASTEVÄGI,
JALAVÄGI, KÄTEVÄGI,
LASTEL LASTE PÄEV.

TEEME LAHTI POSTI- PAUNA!

VIIULIMÄNG

Viilulit on algul väga raske mängida. Kõigepealt tehakse sõrmeharjutusi. Siis õpitakse noote ja alles siis hakatakse viilulit õppima. Kuid ega kohe poognaga mängima hakata, algul õpitakse sõrmega mängima. Alles teisel või kolmandal veerandil hakatakse

poognaga mängima. Enne seda harjutatakse poogna hoidmist, sest ega see ole ükskõik, kuidas poogen käes on. Minu viiuliõpetaja tegi nalja, et poogen on pink, kolm keskmist sõrme istuvad pingi peal, põial on pingi all ja väike sõrm ronib pingi peale. Poognat peab hoidma tasakesi, nagu oleks liblikas peos.

Teisel käel mängivad ainult neli sõrme. Põial hoiab viulikaelast kinni. Ta ei tohi viulikaela pigistada, sest

siis hakkavad need sõrmed, mis mängivad, ka pigistama, ja siis tuleb kole hääl. Põidla ja viulikaela vahele peab jääma väike vahe, et valge hiireke saaks sealt läbi lipsata. Nüüd ma õpin juba teises klassis ja viulimäng läheb mul päris hästi.

KOIDU JÜRISOO,
 Tallinna 7. Keskkooli
 II-b klassi õpilane

TEEN ISE LAULE

Mina õpin küll koreograafiakoolis, aga ega ma seepärast ainult tantsu armasta. Mulle meeldib väga laulda, armastan muusikat ja olen proovinud ka ise laule teha. Saadan «Tähekesele» ühe oma lauludest koos noodiga. Laulu sõnad on sellised:

1. Paistab päike, päitab tuul,
 mina jooksen naerusuul.
 Refr.: Hei, paista sa, päike,
 laula, linnuke väike,
 minule!
2. Täna siin ja homme seal —
 igal pool on olla hea.
 Refr.
3. Mu kodumaa on suur ja lai,
 palju õnne mulle tõi.
 Refr.
4. Kasvan suureks, siis ka tean,
 kuidas elama ma pean.
 Refr.: Hei, paista sa, päike,
 laula, linnuke väike,
 kõigile!

KATRIN MÄNNIKO,
 Tallinna
 Koreograafiakooli
 õpilane

«Käisin laulupeol» — joonistanud ANU VIILBERG Tamsalust.

MINU LAUL

Hiljuti käisin koplis jalutamas ja mõtlesin oma parima sõbratari Marina peale. Korraga silmasin valgeid härma- ja külmalilli, mis rippusid okstel nagu roosid, ning tegin neist lilledest Marinale laulu. Kodus tegin akordionil ka viisi. Laulu sõnad saadan sulle lugeda, kuid viisi kahjuks saata ei saa, sest ma ei oska seda nootides üles kirjutada.

SULLE MA KINGIKSIN LILLE,
 SEST NII ILUS ON TA.
 SULLE MA KINGIKSIN LILLE,
 TA MEELDIKS SULLE VIST KA.

SULLE MA KINGIKSIN LILLE,
 KUI SEDA SAAKSIN MA.
 SULLE MA KINGIKSIN LILLE,
 KUID LUMEST JA HÄRMAST ON TA.

PILLE USTAV,
 Väike-Maarja Keskkooli IV-b
 klassi õpilane

